



10. 12. 2019: TOREK DRUGEGA ADVENTNEGA TEDNA

»Tako tudi ni volja vašega Očeta, ki je v nebesih, da bi se pogubil kateri od teh malih.« (Mt 18, 14)

Iz 40,1–11; Mt 18,12–14

Tisti čas je rekel Jezus svojim učencem: Kaj se vam zdi? Če ima kdo sto ovac in katera izmed njih zaide, ali ne pusti na gorah devetindevetdesetih in gre iskat tisto, ki je zašla? In če jo najde, resnično, povem vam, veseli se je bolj ko devet in devetdesetih, ki niso bile zašle. Tako ni volja vašega nebeškega Očeta, da bi se izgubil kateri teh malih.

Nazaj k veri

Moj znanec, duhovnik pravoslavne cerkve, že dolga leta dela v zaporih. Pravi, da mu je v veliko veselje in spodbudo govoriti zapornikom. Niso tako zapleteni in razumsko ujeti kakor vsi, ki smo študirali teologijo ali ogromno razmišljamo o veri. Ne izgubljajo se v praznem govorjenju, s katerim se lahko vsemu vzame teža. Zelo jasno jim je, kaj je smrt; zelo jasno jim je, kaj pomeni uničiti človeka, in tudi, kako je, če si nekoga

uničil. V zapornikih ni toliko zanikanja lastne šibkosti in pokvarjenosti, samoobrambe in zanikanja. Vsi so namreč že padli na dno. Tam lahko govoriš stvarno in brez olepševanja, kakor pogosto zahtevajo od nas po naših župnijah (čehljanje ušes z izbranimi besedami in leposlovjem, brez stika in povezave z našo sedanostjo in življenjem).

Še posebno občutljive so zapornice, ki imajo o sebi zelo slabe misli. Splošno prepričanje je, da je za moške normalno, da jih tudi zaprejo v ječo. Moški so hudobni. Družba pa vztraja pri tem, da ženske niso hudobne. Ženske so dobre, ker imajo otroke, vsi sočustvujejo z njimi. Zato ne bi smele iti v zapor. Tako je splošno prepričanje. Žene po zaporih nosijo v sebi ogromno krivde in sramu. Pogosto sprašujejo: "Zakaj sem tukaj? Kaj je narobe z menoj?" Čutijo krivdo, ker so njihovi otroci sami doma, njihove matere pa v zaporu. Kako naj mama pove otroku, da je v zaporu, in pričakuje, da otrok ne bi mislil, da je slaba in hudobna?

Žene v zaporu kopljejo veliko globlje vase kakor moški. Ne enim ne drugim pa v zaporu zunanja in tradicionalna religija ne zadošča. Izbojevati si morajo svojo pot nazaj v vero. Kadar jim uspe, gre zares. Splošna krilatica je: "Religija je za ljudi, ki se bojijo pekla ali Boga, duhovnost pa za tiste, ki so dovolj trdi, da gredo skozi pekel in pridejo do Boga."

Povprečnim nedeljskim vernikom, ki se imamo za dobre kristjane, se običajno ni treba do krvi truditi za vrnitev v vero. Popolnoma zadovoljni smo z zunanjo religijo in vljudno moralnostjo. Tako lahko životarimo tudi mnogo let.

Prepričan sem, da bo Bog vsakega izmed nas vodil po drugačni poti do tega, da bo nekega dne naša religija postala vera, ljubezen, ponižnost in izročitev. V tem je resnična religija! Nobeden od Božjih malih ne bo izgubljen. Tudi mi smo njegovi mali, morda le na drugačen način.

Premislím:

Kdaj sem se tako izgubil, da sem bil prisiljen vrniti se k samim temeljem vere? Kako me je Bog vabil, in me še, v osebni in zaupni prijateljski stik s seboj in drugimi?